

VENDÉGROVAT

Tóth-Simon Károly

MI AZ ÉLETÜNK ALAPJA?

Gondolatok Jn 12,1–11 alapján

A szerző a Miskolci Keresztény Gyülekezet egyik pásztorja és az infaustus.wordpress.com blog írója. Házas, egy leány édesapja.

A keresztény hit lényeges vonása az, hogy nem magunknak kell kitalálni, hogy hogyan éljünk – Istennek konkrét terve van az életünkre nézve. Ez ugyanúgy igaz az egyéni, mint a gyülekezeti életünkre. Ha egyéni életünkre nézve feltesszük magunknak a kérdést, hogy mit kíván tőlünk Isten, a Szentírásban ezt a választ találjuk: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben!” (Mik 6,8). Világos, hogy az Úrnak kész terve van ránk nézve, melynek alapja az, hogy csak ő ismeri azt a jövőt, melyet megálmodott nekünk (Jer 29,11).

Ugyanez igaz a gyülekezeti életünk tekintetében is. Az egyház nem emberi találmány, hanem Jézus Krisztus hozta létre és építi („Én... építem fel egyházamat” – Mt 16,18), illetve ő az, aki a Szentlélek által szolgálatba állítja a lelki munkásokat (ApCsel 20,28). Legyen szó egyénekről vagy egész közösségekről, Isten konkrét tervvel rendelkezik az életünkre nézve. Ez a terv pedig csodálatosan kibontakozik az egyik jól ismert evangéliumi történetben.

A szöveg

„Jézus tehát hat nappal húsvét előtt elment Betániába, ahol Lázár élt, akit feltámasztott a halottak közül. Vacsorát készítettek ott neki, s Márta szolgált fel, Lázár pedig a Jézussal együtt ülök között volt. Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárduskenetet, megkenete Jézus lábát, és a hajával törölte meg; a ház pedig megtelt a kenet illatával. Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskariótes, aki el akarta őt árulni, így szólt: »Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek?« De nem azért mondta ezt, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért, mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette, amit beletettek. Jézus erre így szólt: »Hagyd, hiszen temetésem napjára szánta; mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek!« Nagyon sokan megtudták a zsidók közül, hogy ő ott van, és odamentek; nemcsak Jézus miatt, hanem azért is, hogy lássák Lázárt, akit feltámasztott a halottak közül. A főpapok pedig elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.» (Jn 12,1–11).

E történetnek három főszereplője van: Lázár, Mária és Márta. Mindhárman az Istennel való kapcsolatunk egy-egy alappilléret szemléltetik a saját életükkel. Érdemes szemügyre venni azt, hogy életük milyen üzenetet közvetít, és megtanulni rajtuk keresztül, hogyan élhetünk egészséges hitéletet. Ha ez a három pillér egyensúlyban lesz az életünkben, akkor az egyéni kereszt-

Giotto: Lázár feltámasztása, 1306

tény életünk és gyülekezetünk működése is összhangban lesz a biblikus mércével. Olyan ez, mint egy szék három lába: csak akkor fog szilárdan állni, ha mindhárom terület rendben van – egyik sincs elhanyagolva vagy túlhangsúlyozva.

1. ALAPPILLÉR: BIZONYSÁGTÉTEL

„...Lázár pedig a Jézussal együtt ülök között volt. (...) A zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.»

Lázárral csupán két alkalommal találkozunk János evangéliumában. A 11. fejezetben betegként jelenik meg, aki meggyógyítását kéri testvérei Jézustól. A fejezet végére, amikor Krisztus odaér, már meghalt, és négy napja halott volt („...már szaga van...” – Jn 11,39). A 12. fejezetben pedig ismét él, hiszen az Úr feltámasztotta a halálból. Jelen van azon a vendégségen, melyet Jézus tiszteletére adtak, és egy asztalhoz telepszik Mesterével és a többi vendéggel.

A történet érdekessége, hogy a kiemelt részlet kivételével semmit nem tudunk meg arról, hogy mit tesz Lázár. Egyszerűen csak ül Jézus társaságában, és miatta sokan hisznek benne.

Sok könyvet olvastam már és rengeteg tanítást hallottam az evangelizációval kapcsolatban. Többnyire ugyanaz volt a problémám mindegyikkel – izzadságszagúnak éreztem őket („...már szaga van...”). Úgy éreztem, hogy rám akarnak erőltetni valamit, ami egyébként nekem nem megy természetes módon (vö. 1Kor 12,28–30). Kényszert éreztem arra, hogy tegyek bizonyosságot, mert különben rossz keresztény vagyok, aki nem értékeli a

megváltását, és elássa a kapott talentumait.

Egy másik problémám az volt, hogy ezek a tanítások és írások a hangsúlyt a módszerekre fektették. Igyekeztek néhány vázlatpontban összefoglalni az evangélium lényegét (amivel alapvetően semmi gond nincs!), és ezt kellett volna továbbadnia mindenkinek – függetlenül attól, hogy beszélgetőpartnerében egyébként milyen kérdések merülnek fel. Így kissé olyannak tűnt számomra a bizonyágtétel, mint egy termékbemutató, mely során próbálok eladni valamit valakinek, akinek arra épp nincs is szüksége. Ami igénye pedig felmerül, arra nem tudok megoldást nyújtani neki, hisz nem vagyok felkészült, hogy meghalljam az ő hangját is a párbeszédben.

Ekkor jelentett számomra igazi felüdülést ez a rövid szakasz. Lázár a legjobb bizonyágtévő! Nem olvasunk arról, hogy előadást tartott volna, sem arról, hogy bárkit is próbált volna győzködni a saját igazáról. Valami sokkal fontosabb dolgot azonban megtesz, amelyre mindannyian képesek vagyunk: egyszerűen csak él. Korábban halott volt, Jézus pedig feltámasztotta őt. Nem kell egy szót sem szólnia ahhoz, hogy az élete hatékony bizonyágtétel legyen Jézusról. Véleményem szerint erről szól a hiteles evangelizáció.

Talán most felmerül az ellenvetés: „Jó, de Lázár halott volt, és Jézus pedig feltámasztotta! Neki könnyű volt szavak nélkül is bizonyágtételként élni.” E felvetésre pedig nem is én szeretnék választ adni, hanem engedem, hogy Istennek egy nálam képzetesebb és hozzáértőbb szolgálója reagáljon:

„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiait voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek. De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! –, és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért, hogy megmutassa az eljövendő korszakokban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban” (Ef 2,1–7).

Pál apostol szerint ugyanaz történt velünk is, mint Lázárral: halottak voltunk a bűneink miatt, már szagunk volt, azonban Jézus feltámasztott minket, és vele együtt ültünk asztalhoz. Nincs különbség köztünk és Lázár között – lelki értelemben ugyanazt az utat tettük meg, mint ő.

Többször is találunk a Bibliában felszólítást arra, hogy képviseljük Jézust, tegyünk bizonyágot másoknak, osszuk meg velük a hitünket – és ugyanezt még sokféle módon megfogalmazhatnánk. Ezeknek a közös jellemzője az, hogy soha nem egyszerű monológ elismételése biztatnak, se nem arra, hogy egy olyan párbeszédet folytassunk valakivel, melynek célja az, hogy meggyőzzük őt a magunk igazáról. Valami másról szól a bizonyágtétel.

Bár a jó bizonyágtétel akkor átütő erejű, ha szavakba tudjuk önteni hitünket, az evangéliumot, szavainkat azonban az 1Kor 13,1 szerint az életmódunk, a szeretetünk tölti meg tartalommal. A hegyi beszédben Jézus hasonló gondolatot hangsúlyoz, amikor a Mt 5,13–16-ban arra hívja a követőit, hogy az életmódjukkal beszéljenek róla – legyenek olyanok, mint a világosság, mely utat mutat, és mint a só, amely gyógyít, ízesít, konzervál.

Legyen szó a saját életünkről vagy a gyülekezetünkről, ha egészséges hitéletre törekszünk, akkor meg kell tanulnunk az

életmódunkkal hirdetni az evangéliumot. Élünk úgy, hogy az Isten szeretetét és kegyelmét hirdesse!

2. ALAPPILLÉR: SZOLGÁLAT

„...s Márta szolgált fel.”

Márta, valahányszor csak megjelenik az evangéliumokban (Lk 10,38–42), valami szolgálatban vesz részt. Mindig aktív, kezdeményező, dolgos és szolgálatkész. Meglátja, ha valamire szükség van, és nem nyugszik addig, míg az otthonába látogató vendég jól nem lakik.

A szolgálat nem természetes, hanem természetfeletti dolog, hiszen a természetfeletti Isten öltött testet Jézus Krisztusban, hogy a földre jöjjön, és megmutassa nekünk, mi az igazi szolgálat: *„Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”* (Mk 10,45)

Eddigi életemben azzal is szembesültem, hogy a szolgálattal kapcsolatban is hajlamosak vagyunk téves elképzeléseket kialakítani magunkban. Gyakran teszik fel nekem a kérdést, hogy ki fog szolgálni a vasárnapi istentiszteleten. A kérdés arra vonatkozik, hogy melyik testvér fog prédikálni, én azonban szándékosan nem korlátozom le erre a válaszom. Többnyire felsorolom az összes testvért és testvérnőt, aki bármilyen szolgálatban is részt fog venni aznap – kitérve a vendégek fogadására, a zenei szolgálatra, a takarításra, a gyerekekfelügyeletre stb.

A szolgálat ugyanis nem csak az igehirdetést jelenti. Az a bármilyen apró vagy nagy jó cselekedet, amelyet mások érdekében elvégzünk, ugyanolyan fontos része egy közösség életének, mint az igehirdetés.

Márta példájából megtanulhatjuk, hogy az igazi szolgálat másokat tehermentesít a feladatok alól. Amikor elvégzünk egy munkát mások helyett, ezzel nekik lehetőséget adunk, hogy az idejüket más hasznos dolgokkal töltsék (például zavartalanul részt vehessenek az istentiszteleten).

A szolgálat azért fontos eleme a keresztyén közösségnek, mert az egymás iránti szeretetünket ezen keresztül tudjuk kifejezni (1Jn 3,18). A testvéreink abból érzik meg szeretetünket, amit teszünk értük. Márta nem fáradt bele abba, hogy ezt a jó munkát végezze. Ha nyitottak vagyunk, Isten még akkor is meg fogja mutatni, hogy mit tehetünk a gyülekezetben egymásért, ha mi nem is vettük észre a lehetőséget.

3. ALAPPILLÉR: IMÁDAT

„Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárduskenetet, megkente Jézus lábát, és a hajával törölte meg...”

Az egyik kedvenc bibliai szereplőm Mária. Ő három alkalommal jelenik meg a teljes Bibliában (Lk 10,39; Jn 11,32; 12,3), és a helyzet valahogy mindig úgy alakult, hogy Jézus lábai előtt kötött ki. Részéről ez volt Jézus személyével szemben az alárendeltség, a tisztelet, a nagyrabecsülés, az imádat kifejezése.

A Lk 10,42 szerint az imádat a „jó” (új fordítás) vagy a „jobb” (Károli) rész, amelyet választhatunk. A Jézus Krisztussal való kapcsolatot nem hanyagolhatjuk el sem a neki végzett szolgálatért, sem pedig a róla szóló bizonyágtételért. Az imádat még akkor is életünk mindennapi része lesz, amikor az örökévalóságban nem lesz egyetlen hitetlen se, akivel megoszthatnánk az evangéliumot. Ezért érdemes már ma is az életünket az imádatba belefektetni, és mindig felismerni, hogy a legjobb helyünk Jézus lábai előtt van.

Jól illusztrálja ezt az a történet, melyet egyik tanítóm osztott meg velem évekkkel ezelőtt. Elmesélte, hogy gyermekének kiadta a házi feladatot, hogy takarítsa ki a szobáját. Ő el is kezdte a munkát, és amikor a nap folyamán az édesapja hívta, hogy üljön egy kicsit az ölébe, így válaszolt: „Most nem tudok, mert ki kell takarítanom a szobámat!”

Isten feladatokat ad nekünk – a szolgálatban és az evangélium hirdetésében egyaránt. Azonban nem lehetünk soha túl elfoglaltak még Isten munkájában sem, hogy ne jusson időnk a vele való személyes kapcsolat ápolására.

Mária pedig nem is akármilyen módon fejezte ki imádatát Jézus felé – ő extravagáns imádó volt. A Webster's collegiate dictionary így adja vissza e kifejezés jelentését: „az értelem határát meghaladó; minden visszafogottságot (...) nélkülöző; szerfelett vagy mérhetetlen módon kidolgozott; a szükségesnél sokkal többet költekező; bőséges, pazar, bőkezű”. Mindez jellemző volt Máriára.

Tette a szeretetéből fakadt, hiszen élvezte Jézus társaságát. Kész volt a legértékesebb vagyonát is odaadni – nem volt számára semmi túl értékes ahhoz, hogy ne tudná feláldozni Isten oltárán. Miután megkente a Mester lábát, a hajával törölte azt meg – egy nő számára a haja a koronája, a legfőbb ékessége (1Kor 11,15), melyet ő arra használt, hogy Jézust imádjá vele (érdekes, hogy a Jelenések könyvében ugyanez történik, amikor a vének leteszik koronájukat a Bárány elé). Az eredmény pedig az lett, hogy a nárduskenet illata betöltötte az egész házat. Amikor ilyen extravagáns módon imádjuk Istent, akkor azt mások meglátják, megérik, és többé nem a halál illatát képviseljük majd („...már szaga van...”), hanem az élet illatát, mely Isten dicsőségét és az üdvösséget hirdeti (vö. 2Kor 2,15–16).

Összefoglalás

Mióta megértettem a történet jelentőségét, igyekszem saját életem és gyülekezetünk alapjának tekinteni. Tudom, hogy Isten bizonyágtétellel bízott meg minket, ezért igyekszem/igyekszünk hiteles keresztyén életet élni, hogy a szavaink és tetteink egyaránt Jézusról beszéljenek. A szolgálatban igyekszünk felnőni, és az apró jótettek által megmutatni, hogy szeretjük egymást – azokat a testvéreket, akiket Istentől kaptunk. Közben pedig sosem felejtjük el, hogy Isten imádatára lettünk megteremtve. Legyen szó egyéni vagy a gyülekezetben végzett közösségi imádatról, életünk alapja az, amit Krisztus értünk tett, ezért igyekszünk neki átadni legértékesebb kincseinket és az egész életünket.

Azt gondolom, hogy ha e három területen ésszerű és biblikus módon törekszünk az összhangra, akkor nem tévesztjük el a célt, és Isten akaratának kellős közepében élhetjük majd az életünket.

**A Szolgotárs a Facebookon:
facebook.com/szolgotars**